

Ziceam: „Voi veghea asupra cântecilor mele,
ca să nu păcătoiesc cu limba;
îmi voi pune frâu gurii, cât va sta cel rău
înaintea mea.” Am stat mut, în tăcere;
am tăcut, măcar că eram nenorocit,
și totuși durerea mea nu era mai puțin mare.

Îmi ardea inima în mine,
un foc lăuntric mă mistuia,
și atunci mi-a venit cuvântul pe limbă și am zis:
„Doamne, spune-mi care este sfârșitul vieții mele,
care este măsura zilelor mele,
ca să știu cât de trecător sunt.”

Iată că zilele mele sunt cât un lot de mână
și viața mea este ca o nimica înaintea Ta.

Da, orice om este doar o suflare, oricât de bine s-ar ține.

Da, omul umblă ca o umbră,
se frământă depeaba,

strânge la comori și nu știe cine le va lua.

Acum, Doamne, ce mai pot nădăjdui eu?

În Tine îmi este nădejdea.

Izbăvește-mă de toate fărădelegile mele!

Nu mă face de ocară celui nebun!

Stau mut, nu deschid gura,

căci Tu lucrezi.

Abate-Ți loviturile de la mine!

Îmi iese sufletul sub loviturile mâinii Tale.

Tu pedepsești pe om și-l lovești pentru fărădelegea lui;
îți prăpădești, ca molia, ce are el mai scump.

Da, orice om este doar o suflare.

Ascultă-mi rugăciunea, Doamne,

și pleacă-Ți urechea la strigătele mele!

Nu tăcea în fața lacrimilor mele!

Căci sunt un străin înaintea Ta,

un părăsitor, ca toți părinții mei.

Abate-Ți privirea de la mine și lasă-mă să răsuflu,
până nu mă duc și să nu mai fiu!